

voldsanvendelsen både i og uden for familien – at forældrefunktionen i meget høj grad afspejler, hvordan man selv er blevet behandlet som barn, og at de mishandlerende forældre alle har haft en meget hård barndom. Den voldelige tilbøjelighed eller indstilling er så at sige indlært.

Ukendskab til børns (især mindre børns) udviklingsforløb og formåen på de forskellige alderstrin bidrager også til opdragelsesmetoder, som er helt meningsløse i forhold til formålet. Det er interessant at se, at mere end halvdelen af forældrene i Birthe Kyngs undersøgelse greb til fysisk afstraffelse til trods for, at de under graviditeten havde været afvisende over for sådanne opdragelsesmetoder. De har altså ikke magtet at gennemføre opgaven i overensstemmelse med deres oprindelige ideer og principper, og dette tyder på, at problemerne har tårnet sig op, og at manglende kendskab til småbørns formåen har medvirket til, at der er blevet afreageret på børnene.

Forslaget om en oplysningskampagne

Der er mere end tilstrækkelig velfunderet viden til, at man med sikkerhed kan fastslå det skadelige ved voldsanvendelse i børneopdragelsen.

Men der er ikke meget opnået ved en isoleret afskaffelse af revselsesretten (forslagets punkt 2). Derfor skal forslag herom ses i sammenhæng med forslag om oplysning og forslag om hjælpeforanstaltninger (punkt 3).

I den foreslåede oplysningskampagne forestiller vi os, at der er grund til at lægge særlig vægt på den viden, man har om voldsacceptens »arvelighed«, altså det forhold, at voldsanvendelse i børneopdragelsen mangedobler sandsynligheden for, at de pågældende børn selv bliver voldelige, både over for egne børn og over for andre mennesker.

Men det siger sig selv, at en oplysningskampagne også bør formidle informationer om børns udviklingsforløb og om hjælpetilbud i pressede situationer, begge i præventivt øjemed, samt om problemets omfang (bl.a. for at tyndslidte forældre kan vide, at de ikke er alene med det, så de ikke er så bange for at søge hjælp).

Hvordan en oplysningskampagne skal tilrettelægges, har forslagsstillerne ingen ultimative forslag til. Det bedste resultat nås formentlig ved en kombination af generelle og selektive informationer. De generelle f.eks. om skadevirkninger ved voldsanvendelse og om hjælpeforanstaltninger (krisecentre m.v.) formidlet gennem massemedierne. De selektive f.eks. om barnets udviklingstrin og formåen sendt direkte til forældre med børn inden

for de pågældende udviklingstrin og tilrettelagt efter den eksisterende viden om, at fysisk afstraffelse for alvor begynder i 5-6 måneders alderen og får en næsten atomfattende udbredelse i 11-12 måneders alderen.

Forslagsstillerne er indforstået med, at en sådan oplysningskampagne vil koste nogle penge. Man har da også svært ved at se, at OBS-film herom skulle være mindre vigtige end f.eks. OBS-film om mærkning af privat ejendom imod tyveri, eller at selektive udsendelser af denne art skulle være mindre vigtige end de talrige selektive udsendelser til småbørnsfamilier med »oplysninger« om kommercielle produkter, som samfundet åbenbart har råd til.

1) Børgen Vesterdal: Børnemishandling og vanrøgt, 1978.

2) Erik Boisen i Politiken, 7. november 1977.

3) Birthe Kyng: Når vi tæver småbørn. I »Med børn skal land bygges«, 1977.

4) Erik Sigsgaard: Om børn og deres virkelighed, 1979, side 146.

Til punkt 2

Som et led i bestræbelserne på at mindske voldsanvendelsen over for børn og de skadevirkninger, der er omtalt i bemærkningerne til punkt 1, foreslås revselsesretten afskaffet.

Hensigten med forslaget er først og fremmest pædagogisk, og forslaget kan derfor ikke betragtes løst fra punkt 1 (oplysningskampagne) og punkt 3 (krise- og hjælpeforanstaltninger), ligesom de samtidig fremsatte forslag om økonomisk og arbejdstidsmæssig aflastning af forældrene vil bidrage til at fjerne grundlaget for voldsanvendelsen mod børn.

Det skal også understreges, at det ikke er forslagsstillerne hensigt at indføre sanktioner mod forældrene. Ikke desto mindre finder vi det påkrævet som led i de øvrige børnepolitiske forslag at få revselsesretten afskaffet. At man næppe i praksis kan hindre enhver fysisk afstraffelse af børn, specielt ikke affekthandlinger, bør ikke tjene som undskyldning for, at voldsanvendelsen ligefrem er legitimeret, som tilfældet er nu. En indsats imod voldsanvendelsen har ikke krav på at blive taget særlig alvorligt, så længe lovgivningsmagten og domstolene godtager forældres ret til at anvende vold over for deres børn. Dette er og forbliver, uanset hvordan man vender og drejer det, en godkendelse af den stærkeres ret.

Den nærmere fremgangsmåde